

GUNNAR STAALESEN

VARG VEUM

PRIVÉDETECTIVE

KOUDE HARTEN

THRILLER

'Net als Stieg Larsson en Henning Mankell
schrijft Staalesen met bakken sfeer,
boordevol actie en veel spanning.'

INKIJKEXEMPLAAR



KOUDE HARTEN

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

GUNNAR STAALESEN

Koude harten

THRILLER

Uit het Noors vertaald door Lucy Pijtersen



INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

I

Ik danste de bruiloftswals met Beate, maar ik was niet in de hemel, ik was in Løten, een plaatsje ten oosten van Hamar, waar Mari en Thomas op een snikhete dag in juni 1997 met elkaar in het huwelijk traden.

Beate en ik hadden elkaar op het treinstation van Oslo ontmoet. Zij was uit Stavanger gekomen, ik uit Bergen. Ik had haar een tijdje niet gezien; nu had ze haar haren kort laten knippen en er rode highlights in aangebracht. Maar haar ogen waren nog precies zoals ik ze me kon herinneren: korenbloemblauw met een uitdrukking van bozige bedroefdheid. Ze was jeugdig gekleed, in een spijkerbroek, een lichtgroen T-shirt en een licht, roodbruin zomerjasje. Ze omhelsde me even, trok een weemoedige glimlach en zei: ‘Wat vind je, is dit het hoogtepunt van het jaar? Onze enige zoon gaat trouwen...’

De treinreis naar het noorden verliep in alle vriendschap. Meer dan twintig jaar geleden waren onze wegen gescheiden, vier jaar geleden was ze weduwe geworden en bijna twee jaar geleden had ik op een haar na het voorbeeld van Lasse Wiig, haar tweede man, gevolgd op zijn reis naar de eeuwige wachtkamers, als leraren en privédetectives na hun dood tenminste op dezelfde etage terechtkomen.

De bruiloft was volgens plan verlopen, ook al waren verschillende oldtimers waarmee feestgangers van de kerk naar de feesttent werden

vervoerd, oververhit geraakt. Binnen was de temperatuur tot boven de dertig graden gestegen. De opluchting was dan ook groot en merkbaar toen Odd Sverre Midthun, de vader van de bruid, voor iedereen zichtbaar overeind kwam en zijn jasje uittrok. Nog geen twee seconden later had iedere man in het gezelschap hetzelfde gedaan. De vrouwen aan de lange tafels keken jaloers toe, maar het zou ongetwijfeld tot nog meer opschudding hebben geleid als ook zij zich van hun feestjurk of traditionele klederdracht hadden ontdaan.

We bevonden ons in de voormalige kantine van wat ooit de Løiten-distilleerderij was geweest, waar de geur van ambachtelijk gekruide aardappelbrandewijn nog in de muren zat. NON AGUNT NISI FLUIDA, stond er buiten op de muur te lezen, wat Mari's vader voor mij had vertaald als 'Niets werkt zonder vloeistof', en daar zat zeker een kern van waarheid in, of het nou ging om water en bloed of benzine en aquavit.

Door met Beate te dansen ging ik als het ware dertig jaar terug in de tijd, toen we nog jong en stapelverliefd waren. Dat was in Stavanger en de toekomst lag als een eindeloze rode loper voor ons, we hoefden alleen maar een aanloop te nemen en erop te springen. Weliswaar kwamen we al gauw de muur tegen, maar er blijft altijd iets van hangen, al is het dan niet meer dan een dans op een tijdloze dansvloer, in een ritme dat we nooit helemaal vergeten waren, hoelang het ook geleden was.

Misschien kwam het wel daardoor. Later die nacht, toen we in hotel Miklegard ieder naar de sleutel zochten van de twee kamers die voor ons waren gereserveerd, stonden we elkaar opeens aan te kijken.

'Beetje ongezellig om alleen te slapen', zei ik.

Ze glimlachte. 'Als ik me niet vergis, zijn we bij een eerdere gelegenheid ook al eens voor de verleiding bezweken.'

'Zullen we dat nog eens dunnetjes overdoen?'

‘We kunnen het in elk geval overdoen’, zei ze, waarna ze haar sleutel in haar zak stak, naar me toe liep en zich dicht tegen me aan drukte.

Een uur later lag ze warm en bezweet in de holte van mijn arm. Voorzichtig streekte ze de twee littekens op mijn linkerschouder, een voor en een achter, die getuigden van het werk dat de chirurgen in het Ullevål-ziekenhuis in september bijna twee jaar geleden hadden verricht.

‘Hoe voelt het nou om bijna dood te gaan?’ vroeg ze.

‘Als een zweefduik’, antwoordde ik. ‘De eerste perfecte zweefduik van mijn leven.’

Toen ik daarna mijn ogen weer opendeed, bleek ik in een ziekenhuisbed te liggen, met slangetjes in mijn armen, vier fikse buizen die uit mijn borstkas staken, terwijl mijn bovenlichaam en linkerschouder met windsels en verband waren omwikkeld en mijn hele lijf gevoelloos leek. De arts die me behandelde, vertelde me hoeveel geluk ik had gehad. Als het projectiel dat me geraakt had een paar centimeter lager was ingeslagen, was het recht door mijn hart gegaan. Waarschijnlijk was de kogel afgeketst, aangezien de baan van het schot omhoogliep. Ik had een aanzienlijke hoeveelheid bloed verloren en dat had gemakkelijk fataal kunnen aflopen als ze het niet onder controle hadden gekregen. Mijn linkerlong was doorboord en er was flink wat bloed in mijn borstholte gelopen. Ze hadden mijn borstbeen overlans in tweeën gedeeld om de bloeding te kunnen stelpen. De top van mijn linkerlong was verwijderd, ik had een gebroken rib en de kogel had op zijn weg naar buiten nog iets met zich meegenomen wat de arts ‘scapula’ noemde. Welwillend had hij uitgelegd wat dat was: een stukje bot aan de achterkant van mijn schouder. Prijs jezelf gelukkig, zei hij, dat dit in Groruddalen is gebeurd en niet in een uithoek aan de kust. En dat iemand een ambulance had gebeld, zodat we je snel

op de snijtafel konden leggen. ‘Maar’, had ik gevraagd, ‘er was nog iemand neergeschoten. Hoe is het met hem afgelopen?’ De arts sloeg zijn ogen neer en zei: ‘Niet zo goed als met jou, helaas.’

De dag na de bruiloft nam ik Beate mee naar het kerkhof waar hij begraven lag, bij het oude stadscentrum van Oslo, in de schaduw van de Ekeberg. Daar stonden we dan, aan alle kanten door bomen omgeven. Over de spoorweg die er vlak naast lag, raasde een goederentrein voorbij; het gekrijs van de wielen deed pijn aan de oren. De eerste keer dat ik hier was geweest, had er alleen een eenvoudig houten kruis op het graf gestaan. Nu was het kruis vervangen door een steen. Op de steen stond zijn naam gebeiteld, met verder nog zijn geboorte- en sterfjaar, en ten slotte nog drie woorden: VOOR ALTIJD VERDWENEN.

Beate las zijn naam en keek me aan. ‘Wie was hij?’

‘Een soort cliënt. De eerste keer dat ik hem ontmoette was heel lang geleden, toen jij en ik nog getrouwd waren. Later ben ik hem helaas nog enkele keren tegengekomen. Een gedoemd lot. Een van degenen die we niet hebben kunnen helpen.’

Ze pakte mijn hand vast en kneep er zachtjes in. ‘Dat was ongetwijfeld niet jouw schuld, Varg.’

‘Ik hoop het niet. Maar om een of andere reden voel je je toch altijd schuldig, hoewel je strikt genomen niet meer bent dan een toevallige passant in hun leven.’

‘Ik snap wat je bedoelt. Vaak heb ik datzelfde gevoel.’

Ik knikte en keek omhoog. Boven ons gleed een vliegtuig voorbij op weg naar Fornebu. Binnenkort zou ook dat verleden tijd zijn. Over een jaar of twee lag de luchthaven van Oslo heel ergens anders.

Samen namen we een taxi naar het vliegveld, waar we ieder bleven wachten tot onze toestellen zouden vertrekken, het hare naar Stavanger, het mijne naar Bergen.

‘Je ziet er zo peinzend uit, Varg... Heb je er spijt van?’

‘O, nee hoor. Eigenlijk zouden we hier een traditie van moeten maken, eens in de vijf jaar of zo.’

‘Haha. Dus daar denk je aan? Niet aan dat graf?’

‘Nee. Ik moet opeens denken aan... een zaak waar ik aan heb gewerkt. Een halfjaar geleden. In januari... en nog wat later. Om de een of andere reden kan ik die niet van me af zetten.’

‘Waarom niet?’

‘Kun je je Hege nog herinneren?’

‘Hege... Je bedoelt toch niet Hege Jensen, dat meisje met wie Thomas...’

‘Ja. Zij...’

Verder kwam ik niet. Haar vlucht werd omgeroepen en ik liep met haar mee naar de gate. We gaven elkaar geen kus ten afscheid. Die tijd hadden we gehad. Maar ik gaf haar wel een knuffel, wenste haar een goede reis en voelde zelf op mijn wang de streling van een zachte hand.

Drie kwartier later zat ik in mijn eigen vliegtuig en ging niet alleen op weg naar Bergen, maar ook een halfjaar terug in de tijd, naar die dag in januari dat het weer opeens omsloeg en de witte winter in een grijze veranderde, met sneeuwprut, regen en chaos.

2

Het was een grijze, grauwe dag in januari. Ik stond voor het raam en keek naar buiten.

Eind vorige week was het helder winterweer geweest, uitgelezen omstandigheden om in de bergen rond de stad te gaan langlaufen. Zelf had ik vrijdagavond een paar rondes in de loipes afgelegd, onder een met sterren bezaaide nachthemel en omringd door bomen die met een dikke sneeuwlaag waren bedekt; het was een plaatje voor een kerstkaart die je aan je lief zou willen sturen, als je die had natuurlijk. Maar dat was niet zo en al in de nacht van vrijdag op zaterdag sloeg het weer om en stak er een stevige zuidwestelijke bries op. Door de regen spoelde de sneeuw weg, de witte watten veranderden in water-vallen die de kelders binnendrongen; er ontstond chaos op de wegen en in de loop van een halve dag was het leven op zijn kop gezet.

Maandagochtend was alles weer bij het oude. Slechts een paar vis-handelaren hadden de moeite genomen hun kraam op de Fisketorget op te zetten, maar geen van hen leek een stormloop van klanten te verwachten. Het aanbod was ook niet om over naar huis te schrijven en regelmatig klitten de kooplui bij elkaar om de warmte een beetje vast te houden.

Voor privédetectives die hun neus ophalen voor echtscheidings-zaken, is januari een magere maand. Toen ik die dag op kantoor

kwam, was er geen enkel bericht op mijn antwoordapparaat ingesproken en in mijn brievenbus lag zelfs geen factuur op me te wachten. Crediteuren hielden er rekening mee dat de geldkist bij de meesten na de kerst was leeggeschraapt en de reclamefolders die voor de kerstdagen geen succes hadden gehad, zouden dat in januari evenmin behalen.

Ik hield een mok versgezette koffie in mijn handen. Het tochtte lelijk bij het raam en ik hield mijn vingers om de mok geklemd om ze warm te houden.

De kranten had ik gespeld en ook dat gaf weinig reden tot vreugde. In elk dagblad ging het over het slechte weer van afgelopen weekend. In de wijk Mathopen was een huis in brand gestoken en de politie vreesde dat racistische motieven tot de daad hadden geleid. In Italië was een treinongeluk gebeurd met acht dodelijke slachtoffers. Poolreiziger Børge Ousland was bijna aan het einde van zijn soloreis dwars door Antarctica gekomen. Ole Gunnar Solskjær had gescoord toen Manchester United Tottenham op White Hart Lane met 2-1 versloeg. In de wijk Skuteviken was een zwaargewonde man aangetroffen die door een passerende taxichauffeur naar de dokterspost was gebracht. De politie werd erbij geroepen, maar de man had geweigerd aangifte te doen. Volgens de politie was hij een oude bekende en hielden ze er rekening mee dat het te maken had met een onderlinge strijd tussen criminelen. Tegelijkertijd maakte de hoofdcommissaris bekend dat de politie van plan was de druk op het drugsmilieu in de stad op te voeren. Verschillende schooldirecteuren lieten weten dat er op hun school een groot en gedeeltelijk verborgen drugsprobleem bestond.

Ik ging achter mijn bureau zitten en keek naar mijn computerscherm, waar een aantal divers gekleurde vierkanten doelloos tegen een zwarte achtergrond rondzweefde. Dat heette een screensaver, had ik geleerd.

Mijn verblijf in Oslo van anderhalf jaar geleden had langer geduurd dan me lief was. Na de operatie kreeg ik een zware infectie die me in een veertien dagen durende roes vol koortsfantasieën en intensieve behandelingen bracht. Pas eind oktober werd ik ontslagen en daarna moest ik nog een week op de bank van Thomas en Mari bivakkeren voordat de artsen het aandurfdën me weer terug naar Bergen te laten gaan. Gedurende de daaropvolgende wintermaanden moest ik me regelmatig in het Haukeland-ziekenhuis laten controleren, steeds met een gunstige uitslag.

Na een ziekteverzuim van vier maanden was ik in februari van het vorige jaar weer op kantoor teruggekeerd. Mijn schouder was weliswaar nog steeds gevoelig, maar dankzij de juiste oefeningen ging het elke dag beter. Tijdens deze herstelperiode had ik de stap gezet om een technologische vernieuwing door te voeren, in de vorm van een personal computer die op de vloer onder mijn bureau zachtjes stond te brommen, vergezeld door een toetsenbord dat aanzienlijk simpeler te bedienen was dan mijn oude schrijfmachine en een scherm dat letterlijk een venster naar de wereld vormde. Als een gekliefde schildpad lag de kleine muis naast het toetsenbord en ik was slechts een of twee kliks verwijderd van alle kennis en informatie die er op de wereld bestond. Ik had een e-mailadres aangemaakt en geleerd hoe ik me op de snelwegen van het internet moest voortbewegen. Niet zelden raakte ik daarbij verdwaald op een zijweg die eindigde in een diep en donker elektronisch bos waar je alleen uit kon ontsnappen door op *ctrl-alt-del* te drukken om vervolgens opnieuw te beginnen.

Zelfs na een jaar waren er maar weinig mensen die mijn mailadres hadden en in die brievenbus lagen evenmin veel berichten te wachten. Het was dan ook niet vreemd dat ik mijn beide wenkbrauwen optrok toen ik de deur naar de gang hoorde bewegen. Voorzichtige passen doorkruisten de wachtkamer en vervolgens werd er op de deur van

mijn kantoor geklopt. Ik liep ernaartoe en deed hem open terwijl ik de potentiële klant mijn warmste glimlach toonde, zo warm als op een koude maandag in januari maar mogelijk was.

Ze keek me aan met een soort geroutineerde afstand in haar blik, zonder iets te zeggen.

Ik keek haar recht aan en zei: 'Kom binnen. De koffie is klaar.'

'Dank je...'

Ze stapte mijn kantoor binnen en keek waakzaam om zich heen. Hoewel ik haar niet meteen kon plaatsen, kwam ze me bekend voor. Ze was eind twintig, niet echt knap, maar de uitgesproken make-up maakte dat haar mooie ogen opvielen, ook al kon die de bittere uitdrukking daarin niet camoufleren. Haar haren hadden een onnatuurlijk zwarte kleur en ook de trek rond haar volle lippen was stram en bitter. Een glimlach leek niet vanzelfsprekend op haar gezicht te verschijnen, in elk geval had ze die voor mij niet paraat. Ze droeg een groot, praktisch donzen jack, donkerrood, en een niet zo heel praktische loeistrakke grijze spijkerbroek. Haar hoge zwarte laarsjes hadden hakken waar je lang op moest oefenen om je evenwicht te kunnen bewaren.

Ik stak mijn hand uit: 'Varg.'

Ze gaf me een slap handje terug: 'Hege.'

'Hebben we elkaar al niet eens eerder ontmoet?'

Even dwaalde haar blik af. 'Ja, misschien.'

Ik bestudeerde haar gezicht. Diep daarin verscholen zag ik een jonger gezicht opduiken, van een meisje van een jaar of veertien, met ook toen al een droevige trek rond haar mond. 'Van...'

'Mag ik roken?'

'Als je dat per se wilt...'

Uit haar gifgroene schoudertas haalde ze een pakje sigaretten tevoorschijn, ze stak een sigaret tussen haar lippen en hield er een vlammetje van een aansteker bij. Daarna keek ze me door een wolk van

rook aan. ‘Ik zat bij Thomas in de klas. Op de onderbouw.’

‘Ja, nu herken ik je! Hege...’

‘Jensen.’

‘En jullie woonden...’

‘Aan de Nye Sandviksvei.’

‘Maar... neem plaats.’ Ik wees haar de stoel voor mijn klanten en haalde een schone kop uit het kastje boven het aanrecht. ‘Wil je koffie?’

‘Ja, graag.’

Ik schonk haar in en ze glimlachte dankbaar. Koffie en een sigaret. Voor sommigen was dat genoeg om het ijs te breken.

Ik ging achter mijn bureau zitten, met de rug naar het raam en spreidde mijn armen als om mijn vraag kracht bij te zetten: ‘Zeg eens, wat brengt jou hier?’

Sceptisch keek ze me aan: ‘Ik weet niet goed hoe ik...’

Ik glimlachte vriendelijk, pakte een balpen en sloeg mijn notitieboekje open. ‘Je kunt beginnen met me te vertellen waar je je mee bezighoudt.’

‘Waar ik me... Bedoel je mijn werk?’

‘Ja, graag.’

Ze keek langs me heen. Door haar kleding en de trek rond haar mond had ik al een conclusie getrokken en die bleek juist te zijn. ‘Ik verkoop mezelf’, zei ze.

‘Juist.’ Ik probeerde haar te laten begrijpen dat haar beroep hier geen rol speelde. ‘Dat doen de meesten, als je het wat breder bekijkt.’

‘Je moet niet denken dat het zo makkelijk is!’ riep ze fel uit, alsof ze van mijn kant een heftiger reactie had verwacht.

‘Luister eens, Hege...’ Ik boog naar voren. ‘Van oorsprong ben ik maatschappelijk werker en in de loop van mijn lange carrière heb ik heel wat verschillende soorten mensen ontmoet. Ik veroordeel

niemand.’ Na een piepkleine pauze voegde ik eraan toe: ‘Maar ik ben wel benieuwd wat je van me wilt.’

‘Het gaat over... een collega van mij. Een vriendin. Ze is verdwenen.’

‘Sinds wanneer?’

‘Sinds... nog voor afgelopen weekend. Ik heb haar vrijdag voor het laatst gezien.’

‘En het is niet haar gewoonte om een lang weekend vrij te nemen?’

Ze rolde met haar ogen. ‘Een lang weekend vrij? In ons beroep? Dat is nou juist de tijd waarin er flink wat te verdienen valt.’ Toen ik daar niet op reageerde, ging ze door: ‘Maggi en ik laten het altijd aan elkaar weten als er iets raars gebeurt. We weten natuurlijk wat de risico’s zijn.’

‘Ja, ja. Uiteraard. Ze heet dus Maggi?’

‘Ja, dat wil zeggen, Margrethe. Maar we noemen haar altijd Maggi. Met dezelfde naam als de koningin van Denemarken kan ze natuurlijk niet gaan tippelen.’

‘Nee?’

‘Huh?’

‘Wie weet zijn er mannen die dat spannend vinden.’

‘Jijzelf soms?’

‘Nee, ik verkeer niet in die kringen, in geen van beide, als je begrijpt wat ik bedoel. Wat is haar achternaam?’

‘Monsen.’

‘En ze woont...?’

‘Ze heeft een klein flatje in de Strandgaten.’

‘Betekent dit dat ze ook wel klanten bij haar thuis ontvangt?’

‘Dat zou kunnen.’

‘Maar de straat is jullie basis?’

Ze knikte zwijgend en keek me strak aan.

Hege Jensen... Ik ging na of ik me haar kon herinneren. Als ze van

Thomas' leeftijd was, moest ze nu vijf- of zesentwintig zijn. Dan had ik haar een jaar of elf geleden voor het laatst gezien en dat waarschijnlijk alleen in het voorbijgaan of op een schooluitvoering, maar ik wist het niet zeker.

'Is er de afgelopen tijd iets bijzonders gebeurd, waardoor je je zorgen bent gaan maken?'

'Nou, inderdaad. Het was vrijdagavond. Ze bedankte voor een rit.' En alsof ik niet snapte wat ze daarmee bedoelde, voegde ze eraan toe: 'Ze wilde niet mee met een klant.'

'Juist. Dat gebeurt waarschijnlijk wel vaker, denk ik.'

'Ja, ja. Maar ze reageerde erg heftig. En toen zei Tanya dat zij de rit dan wel wilde.'

'Tanya?'

'Ja, een van de andere meiden.'

'En wat gebeurde er?'

'Nou, zij ging mee met die klant en een paar uur later kwam ze terug; ze kermde het uit, ze was in elkaar geslagen. Ze zag helemaal bont en blauw, het was verschrikkelijk! Ze zei dat ze het zou melden, ja, niet aan de politie, maar aan... ja, dat begrijp je wel, en als een van hen hier nog een keer zou opduiken, zou ze die zelf om zeep helpen, als ze de gelegenheid had.'

'Een van hén, zei ze dat zo? Meervoud?'

Ze knikte.

'En hoe reageerde Maggi daarop?'

'Ze was er niet. Toen niet. Ze had zelf een rit aangenomen, denk ik, ik weet het niet. Sindsdien heb ik haar niet meer gezien.'

'Dus je hebt haar niet meer gezien nadat die Tanya was teruggekomen, zeg ik dat goed?'

'Ja, dat zeg je goed!' riep ze ongeduldig uit, alsof ze sprak met iemand die traag van begrip was.

‘Heb je overwogen om hiermee naar de politie te gaan?’

‘De juten?!’ Vol verachting keek ze me aan. ‘Je weet toch hoe serieus ze die zaken nemen als het om meiden als Maggi en ik gaat? Waarom denk je dat ik bij jou kom?’

‘Wist je wie ik ben? Dat ik de vader ben van Thomas?’

Ze knikte en even was het alsof er een vlag van jonge onschuld over haar gezicht trok. ‘Hij... We liepen een keer over de Strandkaaien en toen wees hij naar een raam en zei: “Daar is het kantoor van mijn vader. Hij is privédetective.”’

Een vlag van weemoed overviel me, een plotseling verlangen naar de zoon die met een schoolvriendinnetje beneden op straat had gelopen en naar mijn raam had gewezen, maar die hoogst zelden de moeite had genomen om me op kantoor te bezoeken.

‘Maar hebben wij elkaar zelf ook ontmoet?’

‘Nee, dat dacht ik niet. Ik ben nooit bij jullie thuis geweest. En ik kan me Thomas’ moeder beter herinneren dan... jou.’

‘Ja... Dat is misschien ook niet zo raar. Maar terug naar je vriendin. Als ze echt wordt vermist, heeft de politie veel meer mogelijkheden haar op te sporen dan ik.’

‘Echt? Geloof je me soms niet?’

‘O, natuurlijk wel. Maar... er zijn nu nog maar een paar dagen verstreken, toch? Er kan altijd een logische verklaring voor zijn. Had ze bijvoorbeeld geen plannen voor het weekend?’

‘Nee, stel je voor, zeg! Want dan had ze me dat wel van tevoren gezegd.’ Ze schoof haar stoel een stukje naar achteren, alsof ze overwoog te vertrekken. ‘Zeg op, neem je de zaak aan of niet?’

Ik wierp een blik op het kostbare computerscherm en bedacht weer eens dat ik dat nog gedeeltelijk moest afbetalen.

‘Ja, ja, absoluut. Maar dan heb ik nog wat meer informatie nodig.’

‘Nou, laat horen.’

‘Ik heb haar precieze adres in de Strandgaten nodig. En heb je heel misschien een sleutel van haar huis?’

Ze knikte kort. ‘Daarom weet ik dus dat ze daar niet is. We hadden elkaars sleutel, juist vanwege de mogelijkheid dat er zoiets als dit zou gebeuren. Dat een van ons plotseling zou verdwijnen.’

‘Dan moeten we zo meteen er maar naartoe.’

‘We?’ Ze keek me wantrouwend aan.

‘Ja, of anders ik in mijn eentje.’

‘Het was niet omdat... Ik dacht meer aan jou... en je reputatie.’

‘Nou, zo goed is die niet, hoor. Dus dat ik met iemand als jij gezien zou worden, speelt geen rol. Hoe zit het met haar familie, ken je die?’

Ze zuchtte moedeloos. ‘Weet je, meiden als wij krijgen op onze werkplek doorgaans geen familie op bezoek, en mocht dat toch het geval zijn, dan zijn de rapen gaar.’

‘Je bedoelt...’

‘Nou, het komt weleens voor dat een broer, of een vader, of een oom de tippelzone bezoekt voor zijn eigen genoeg en daar dan het kleine zusje of dochtertje of nichtje ontmoet. Dan weet je wel hoe laat het is.’

‘Maar... de familie van Maggi...’

‘We spraken weleens met elkaar over de afschuwelijke achtergrond die we hadden. Zij hoefde ook niet trots te zijn op haar thuissituatie. Haar vader dronk en haar moeder klaagde. Haar broer zit in de bak en blijkbaar heeft alleen haar grote zus het een beetje voor elkaar.’

‘Uit welk deel van de stad komt ze precies?’

Ze aarzelde even. ‘Uit Minde of zo. Ik weet het niet zeker.’

‘Gebruikt ze?’

‘Wat denk je zelf? Waarom zouden we in godsnaam voor dit leven kiezen? Omdat het zo ontzettend fijn is om in je kont geneukt te worden?’

Ik hield mijn handen afwerend voor me. ‘Neem me niet kwalijk, maar ik moest het vragen. Je hebt me toch een zaak gegeven?’

‘Ja? Dus je doet het? Weet je het zeker?’

‘Ik ga het in elk geval proberen.’ Ik maakte nog een paar notities. ‘Dan heb ik het adres genoteerd, de verslaving, de familie... Hoe zit het verder? Om het maar rechtstreeks te vragen... hebben jullie een pooier?’

Ze keek me aan met dezelfde afstandelijke blik als in het begin van ons gesprek. ‘Ja, er zijn mensen die op ons passen.’

‘Die bedoelde je toch toen je zei dat die Tanya dreigde te vertellen wat er was gebeurd – aan iemand anders dan de politie?’

‘Ze beschermen ons als dat nodig is, ja. Het kan gaan om andere groeperingen die in ons gebied proberen te infiltreren. Of om gekken. Die staan elkaar te verdringen, kan ik je wel vertellen. Alles van chauffeurs van kolossale trucks tot sneue ambtenaren in een piepkleine Starlet waar maar nauwelijks plaats is voor een fatsoenlijke pijpbeurt. En je weet nooit wie je zult tegenkomen, of wie ze zijn als ze hun masker afdoen.’

‘De lui die je beschermen, hebben die een naam?’

Haar ogen werden een tikje groter. ‘Die kan ik je niet vertellen.’

‘Nee?’

‘Nee. Dat kun je toch begrijpen?’

‘Zijn het Noren?’

‘Ja.’

Ik dacht even na. ‘De mannen tegen wie Maggi nee zei, maar met wie Tanya meeinging... weet je nog iets meer over hen? Heeft Tanya er iets over gezegd?’

‘Niet echt.’

‘Haar naam suggereert... Is ze Russisch?’

‘Ja.’

‘Kun je me in contact met haar brengen?’

Plotseling grijnsde ze. ‘Ze wil je vast wel verwennen, als het je daarom te doen is...’

‘Nee, daar is het me niet om te doen... Hoe kan ik haar herkennen?’

‘Ze heeft vlammend rood haar, om het zo maar uit te drukken.’

‘Geverfd?’

Als antwoord trok ze alleen haar wenkbrauwen op.

‘Ik zal haar natuurlijk betalen voor de tijd die het gesprek duurt. Trouwens, nu we het daar toch over hebben...’ Ik luisterde naar het gezoem van de kostbare harddisk onder mijn bureau. ‘Hoe zit het met je eigen financiën... Kun je mij betalen?’

Een nieuwe poging tot een glimlach, maar nu had het wat geforceerd: ‘In natura?’

Haar cynisme raakte me harder dan ik had verwacht. Ik had haar vader kunnen zijn. Ze had in dezelfde klas gezeten als mijn zoon. Toch was ze bereid ook voor mij haar snoeptrommel te openen, al was de inhoud inmiddels verre van vers.

‘Dank je wel, maar ik geef de voorkeur aan cash. Of ik kan een acceptgirokaart voor je invullen.’ Dat er opeens beweging zou komen in mijn conto dat zich de afgelopen maanden op het laagst mogelijke niveau had bevonden, kon mijn bankrelatie wellicht een hartverzakking bezorgen, maar dat risico nam ik dan maar.

Ze knikte. ‘Vul maar in, dan zal ik ervoor zorgen dat je je geld krijgt.’

‘Ik moet je helaas om een klein voorschot vragen.’

‘Hoor eens, dat doen we zelf ook altijd. Je weet maar nooit of je later nog wat krijgt.’

‘Ook in dat opzicht lijken jouw en mijn branche niet veel van elkaar te verschillen.’

‘Nee?’

‘Nee.’

Ze opende haar tas en haalde er een paar bankbiljetten uit. Ik nam het geld aan en gaf haar een kwitantie. Vervolgens kreeg ik de sleutels van Margrethe Monsens flat in de Strandgaten. ‘Op haar deur staat de naam M. Monsen.’

‘Dank je. Dan begin ik daar. Hoe kan ik jou bereiken?’

Ze keek langs me heen, in de richting van Bryggen. ‘Daar ongeveer.’

Toen haalde ze een mobiele telefoon tevoorschijn. ‘Je mag mijn nummer wel.’

Ik voerde dat in mijn eigen telefoon in.

‘En hier heb je het mijne.’ Ik gaf haar een visitekaartje.

Na er een blik op geslagen te hebben stopte ze het in haar tas. Toen was ze even stil en vroeg een beetje aarzelend: ‘Hoe gaat het met Thomas?’

‘Hij woont in Oslo. Hij studeert daar aan de universiteit. Zijn vriendin en hij zijn van plan deze zomer te trouwen.’

Haar mond vertrok zich even in een glimlach die net zo goed een grimas kon zijn. ‘Wist je dat we een tijdje verkering hebben gehad?’

‘Nee, dat...’ Ik rolde mijn stoel een halve meter achteruit en trok een scheve glimlach. ‘Dus met andere woorden: ik had je schoonvader kunnen zijn?’

‘Als er een heleboel anders was gegaan, ja.’

‘Waarom ging het uit?’

‘Ach...’ Ze haalde haar schouders op. ‘Soms gaat het gewoon zo.’

Een ogenblik bleven we zwijgen. We dronken onze kop koffie op. Toen stond ze met een zucht op van haar stoel. ‘Dus dan hebben we een afspraak?’

‘Ja, we hebben een afspraak.’

Ik volgde haar naar de deur. Hege Jensen uit de Nye Sandviksvei.

Een trekvogel die uit koers was geraakt, veel te vroeg in haar leven en veel te ver uit koers.

Nogmaals keken we elkaar recht in de ogen. Toen liep ze naar de lift terwijl ik me omdraaide en mijn kantoor weer in liep. Ik las mijn aantekeningen, zette mijn pc in slaapstand, nam mijn notities mee en liep naar buiten, de donkere januaridag tegemoet, zonder veel hoop dat ik zou slagen.